

Háy János

Buszok az érben

*Fejjel az égben és
vizeket csapkodni
az olvadó jégen.
Lélegzet előre,
lélegzet hátra,
loccsan a sáros cipő,
ki látta, hogyan
émelek le az égből
a vízig és tovább,
a föld fedelére.*

*Levegő a levegő,
föld a föld és
világ a világ.
A szív meg dobban,
s a lány éppen
középen áll.
A kamrákban reszket
pár konzerv, kocog
néhány üvegpohár,
s a rázkódástól gurul
szerte-szét az egész raktár.*

*Jaj, édesem – kapott
a fiú a kamrakulcshoz.
Ugyan már
– nevetett a lány –
minek lenne nekünk
ez a megpakolt raktár.
S a fiú, mint egy
hatalmas báb,
az égből hajtogatta le a nyakát.
– Tényleg minek is
– mondta, s dobozok
buktak a vérbe,
s görögtek, mint a
magukra hagyott buszok
kilencvennégyben
végig az ércsatomán.*

Később, mikor elment

*Később, mikor elment a lány
maradt egy üres hely,
pont akár a láb.
Valami itt elromlott
– Ez már marad így
– mondta a szerelő –
nem szavatos és túl öreg.
Látod – kiált a férfi a lány után –
bennem nem cserél senki kamrát,
minden úgy marad, ahogy volt.
Lábhely a szívben,
pár öreg cserép, lekvár,
lyuk van azon a helyen,
persze, így aztán pláne:
hülyeség a szerelem.*